

Talán ezért az a gyűlöletáradat, amely a siratók és részvételő kommentelők mellett végigsöpört a közösségi médián. Életében is megosztó személyiség volt, miért változott volna ez meg a halála után?

Most mi legyen azzal a fájdalommal, amit nem az Apa elvesztése, hanem az útjába állókat szó nélkül félreállító Keresztapa okozott? **Most ki ad bocsánatkérés helyett magyarázatot** az útközben kapott sebekre?

Néhány évvel ezelőtt a választásokkor a jelöltek közül [csak ön nem felelt a kérdéseinkre](#) . Mivel ehelyett egy előre megírt interjút ajánlott fel a stábjára, mi lehoztuk a kérdéseinket válaszok nélkül. Fiatalok voltunk, vadak és bohók.

Most idősebbek vagyunk, talán higgadtabbak, tisztelettudóbbak és megrendültségünk okán megértőbbek is. **De a kérdéseink nem sokat változtak**. Sok mindent nem értettünk akkor sem, és nem értünk most sem.

És már az sincs kitől megkérdezzük.

Nincs, akit szembesíteni. Nincs, akin számon kérni. Nincs, kinek megköszönni a 2016-ban nekünk mondott, megszívlelendő szavakat. **Tele vagyunk kérdésekkel. És ismét válasz nélkül kell lehoznunk azokat.**

Vajon **az ön időskori vallomása nélkül megértjük-e valaha** az udvarhelyi és az országos politikai élet rendszerváltás utáni fondorlatos alakulását? Megértjük-e azt, hogy a kilencvenes években, majd a kétezresekben hogyan lehetett a posztoszocialista Romániában erdélyi magyarként politizálni?

Lehetett volna-e másképp, mint ahogy az őseremdéeszesek tették? Kevesebb kompromisszummal eredményt elérni?

A huszonegyedik század tízes éveinek végéről könnyű értékelni, kiosztani az akkori politikusokat, hiszen más szelek fújnak. Ha visszatekinthetne, tenne-e valamit másképp, szenátor úr?

Számos dologért lehetünk hálásak.

Bizonyos, a jogainkat szentesítő törvényekért, ösztöndíjakért, a kézilabdacsapatért, vállalatok és kisebb cégek működtetéséért. Konkrétan a mindennapi kenyerünkért. Mégis **álszentség lenne azt állítanunk, csak pozitív kicsengése volt mindannak, amit tett.**

Érezhettük időnként, hogy talán önnek is köszönhető az, hogy Udvarhelyszék az RMDSZ csúcsvezetésének mostohagyermeké lett. Miért épp Udvarhely két képviselője lett MPP-s, illetve szórványbéli (és ezzel egyáltalán nem szándékozom az ő munkásságuk fölött ítélni)?

Miért engedte tönkre menni, és aztán nem megújulni a városi RMDSZ-t?

Miért engedte tönkre menni a város egykori erejét adó matricagyárat? Miért milliókat adott, és miért nem befektetőket hozott? Miért mindig csak a szintet tartotta meg a helyi érdekeltségeinél, vagy még annyit sem, s az évek során miért hagyta a pusztulásba hanyatlani ezeket? Ha valaki meg tudta volna ezt a folyamatot fordítani, akkor az ön lehetett volna, gondoljuk mi, a

kisemberek.

Miért nem hozott ehelyett tudást, lendületet, fejlődést? Sajnálta azokat az embereket, akik nem tudtak, vagy nem akartak kilépni az előző rendszer biztosította keretből? Akik ragaszkodtak ahhoz, amit addig felépítettek, mint Jóska bácsi a pufajkához? Vagy csak jól jöttek ezek a szerencsétlenek a szavazatok számlálásakor? Esetleg egyszerre mind a kettő?

Hálás vagyok a mindennapi kenyérért, ami az ön cégeinél dolgozó szüleim által került a családunk asztalára. És azért is, hogy bár az ön által finanszírozott kiadónál dolgozhattunk egy évig, egyetlen egyszer sem kérte, hogy ajnározzuk, csak annyit, ha egy mód van rá, ne emlegessük. És a pénzcseppek elzárása után nem taposott el, hanem hagyott élni, a partra evickélni.

De nem tudom újra és újra lenyomni a felmerülő kérdést, hogy miért kellett ennek így lennie? Miért nem lehetett jobban? **Kevesebb erővel, több megértéssel**, az ellenállást mutató egyszerű embereken kevesebb átgazolással?

Sokáig nem értettem, hogy a tevékenységét ért vádak, a megosztó személyisége ellenére **miért választják meg önt újra és újra**

. Aztán láttam, hallottam beszélni, és rájöttem, hogy azért, mert **hitet tudott adni**

.

Erőt tudott felmutatni.

Annak, akinek nincsen, és aki ezt elvárja, akinek erre szüksége van, mert – többek között a szocialista rendszernek köszönhetően – nincs saját belső hite, nincs saját értékrendje, és nincs belső iránytűje.

Sokan vannak, vagyunk (?), akiknek szüksége lenne az iránymutatásra, vagy legalább a kérdésfelvetésre, a belülről feszegető témák higgadt kibeszélésére. Az egyensúly megtartására, az ön által megszerzett tudás átvételére.

Nem tudom, mennyire a szenátor úr eredménye, hogy mostani helyi vezetőink többségének sincs belső hite, se küldetése, csak szájtépésben, és villogásban jeles oportunizmusa.

Nem tudom, hogy az alacsony udvarhelyi bérek, a **saját hibáink elnézéséért cserébe mások szabályszegéséért való szemhunyas**, a meghunyászkodás, a kilátástalanság, mely főleg a válság idején mutatta ködös pofáját, mennyire köthető az ön nevéhez, és mennyire a két mandátum idejére letűnt, majd a szép, új ruhában, talán az ön közreműködésével is feltűnt polgári városvezetéshez.

Nem értem, azt sem miért és kinek vagy **kiknek az érdekében hekkelték meg 2012-ben a szentegyházi választásokat** úgy, hogy a listaelsőkől a széki RMDSZ vezetése megvonta a bizalmat? S ez összefügg-e azzal, hogy később a nyilvánosság számára is kiderült, vetésforgóban adták vissza az ottani erdőket. És erre a húzásra az országos RMDSZ köpni-nyelni nem tudott.

Talán csak túl nagy volt az ön személyisége által a városra, a vidékre vetett árnyék, és senki, semmi nem tudott nagyra nőni tőle? Kicsik vagyunk ennek a megítéléséhez. De kérdéseink vannak.

És ön tudott volna feleletet adni rájuk.

Az előző választások nagy vesztese szerint a Budapest-Bukarest tengelyen kerékpározó Szász-Verestóy tandemnek, amely **csak pedáloztatni szeret, de a kormányhoz nyúlókat gond nélkül lerúgja**, nem szabad átengedni a várost. Mégis, az ön hathatós segítségével, legutóbb megtette Udvarhely.

És most kérdés, hogy mi lesz ezzel a két főváros közt egyensúlyozó kicsike harmadikkal, a székely anyavárossal? Egyedül Szász fogja hajtani, amerre neki tetszik, a biciklit? Vagy akad még valaki erős ember, aki megtartja a két ország, két kultúra közötti törékeny egyensúlyt?

Esetleg téves, és ezt az idő majd megmutatja, az amúgy nagyon is valószínűnek látszó Bunta-képlet?

Túl sok a kérdés, túl sok a fájdalom, és túl sok a csontváz a szekrényekben. Szenátor úr, jó lett volna ezt a sok történetet, mely a mi életünk lapjairól szól, az ön szájából is meghallani.

Mert így nem tudunk békében nyugodni.